Mickey Jupp

de legende van Legend

door RON BIJNEN

Boot, Engeland, augustus 2009.

"Mr. Mickey Jupp?"

"No, I'm not. Not anymore"

Ja, daar sta je dan. Hij is het toch echt. En ik heb toch echt niet voor niets uren in het vliegtuig en de trein gezeten om hem te bezoeken. Maar nadat ik hem een cadeautje voor zijn 65e verjaardag heb gegeven en hem heb bedankt voor al de mooie muziek die hij door de jaren heen heeft gemaakt, ontdooit hij en we praten bijna een uur over muziek, het verleden en zijn huidige leven als galeriehouder in het Engelse Lake District. Ten afscheid krijg ik zelfs een zelfgemaakte cd mee met eigen composities, 16 pareltjes die niet op zijn reguliere albums te vinden zijn. Mijn dag is toch nog goed. De man, die door John Lennon ooit werd getypeerd als "de beste Britse rocker aller tijden" heeft nog niet helemaal afstand genomen van datgene waar hij het beste in is.

Mickey Jupp is geboren op 6 maart 1944 in Worthing in West-Sussex, ten westen van de mondaine badplaats Brighton. Het gezin verhuist in 1951 naar Southend-on-Sea in Essex. Hoewel Southend nog geen 50 kilometer van Londen ligt en je het bijna zou kunnen zien als een voorstad van die metropool, was het lange tijd een wereldje op zich, ook in muzikaal opzicht. Southend moest namelijk zorgen voor entertainment voor de badgasten en had in de jaren '50 al diverse clubs waar live muziek werd gebracht.

Mickey houdt zich daar aanvankelijk nauwelijks mee bezig. Hij zeurt thuis niet om een gitaar, zit op zijn negende met enige tegenzin op pianoles en probeert niet om op de radio zenders te vinden die "nieuwe muziek" laten horen. Pas op zijn veertiende leert hij gitaar spelen. Ondertussen gaat hij met tegenzin naar school en verlaat die zo gauw hij de kans krijgt. Al op zijn zestiende stapt hij over naar de kunstacademie: Southend Art College. Al binnen twee jaar, in april 1962, ziet hij het niet meer zitten. Hij trouwt, verlaat de Kunstacademie en gaat muziekinstrumenten verkopen.

Ondertussen is zijn belangstelling voor muziek enorm gegroeid, vooral voor Amerikaanse rock-n-roll en rhythm & blues. Zelf zegt hij dat hij een keer toevallig het nummer Poison Ivy van The Coasters hoorde en ineens gegrepen werd door het gevoel dat in die muziek zit. Hij begint steeds meer muziek te kopen, Leiber & Stoller-composities en ander werk dat op dat moment eigenlijk al een beetje gedateerd is. In de enige platenzaak in Southend waar zulke muziek te koop is, begint hij op te vallen. Hij mag op den duur als eerste door de nieuwe aankopen snuffelen voordat ze in de platenbakken komen. Hij krijgt een steeds groter respect voor de echte classics uit de jaren '50 en besluit te proberen zelf zulke muziek te schrijven. Zoals hij zelf zegt heeft hij qua muziekstijl daarna weinig nieuws geleerd. Wel beseft hij steeds beter dat classics niet voor niets zo heten en dat het geen zin heeft om te proberen ze te veranderen of te verbeteren. Daarom ook heeft hij nooit nummers van een ander willen opnemen. Het resultaat: 370 composities sinds 1968, waarvan helaas nog niet de helft is uitgebracht op lp of cd.

THE ORIOLES

In 1963 treedt Mickey toe tot The Black Diamonds, de groep van drummer Tony "Diamond" Arthurs. Het eerste nummer dat hij zingt met deze groep is Money, een cover van Barrett Strong. Later dat jaar vormt hij zijn eigen rhythm & blues groep The Orioles (De Wielewalen). Die naam wordt bedacht door Gary Brooker, de zanger van de concurrerende Southend-groep The Paramounts (later Procol Harum).

The Orioles bestaan aanvankelijk uit Mickey Jupp (zang en piano), Dave Gilman (gitaar), Adrian ("Ada") Baggerley (bas) en Tony "Diamond" Arthurs (drums), meegekomen uit The Black Diamonds. Dave Gilman wordt al snel vervangen door Dougie Sheldrake. In deze samenstelling slagen ze er in om de vaste club The Shades in Southend van The Paramounts over te nemen. Daarna stappen ze over naar The Cricketers, waar ze drie avonden per week spelen.

In 1964 vertrekt Tony Arthurs naar de groep Sunstroke. Zijn plaats wordt ingenomen door Bob Clouter (ex-Klimax). Het geluid van de groep wordt wat heavier, met meer invloed van de bassist terwijl Mickey de lagere registers van de piano meer gaat gebruiken. In deze samenstelling speelt de groep tot de herfst van 1965 en verwerft een enorme status in Southend en omgeving. Landelijk weten ze echter niet door te breken, ook niet wanneer bassist Ada Baggerley wordt vervangen door John Bobin (zoon van een plaatselijke boekhandelaar) en Dougie Sheldrake door maar liefst twee gitaristen: Barry Scanling en Mo Witham. Mo was langere tijd een gewaardeerde gitarist en had al in diverse bands gespeeld, onder meer samen met John Bobin. Hij had net een aanbieding gekregen om te komen spelen bij Lulu & the Luvvers, maar hij weigerde te voldoen aan de eis dat hij dan eerst zijn tatoeages moest laten verwijderen. Deze line-up van The Orioles bestaat maar enkele weken. Daarna vertrekt John Bobin en stapt Barry Scanling over op basgitaar. Ook dit viertal is geen lang leven beschoren en al voor het eind van 1965 worden The Orioles ontbonden. Een belangrijke oorzaak daarbij is dat ze er maar niet in slagen een platencontract te krijgen.

Eind 1966 probeert Mickey Jupp een nieuwe groep te formeren, The Jam, met gitarist Robin Trower (vanaf 1967 gitarist van Procol Harum, daarna in Jude en de Robin Trower Band) en drummer Tommy Berry. Ze repeteren een tijdje, maar tot een optreden komt het niet, laat staan tot een platencontract. Dat kan ook moeilijk, want Mickey is ondertussen naar de gevangenis gestuurd. Hij is gescheiden van zijn eerste vrouw (met wie hij al op zijn 19e was getrouwd) en heeft de alimentatie niet op tijd betaald.

LEGEND

Pas in 1968 keert hij terug naar Southend en begint meteen zijn nieuwe groep Legend, bestaande uit Mickey Jupp (zang, piano, gitaar), Nigel Dunbar (drums), Steve Geere (zang en bas) en Mickey's oude schoolvriend Chris East (zang, 12-snarige gitaar en harmonica). De groep treedt maar één keer op (tijdens een privé-feestje op een boot in Staines) maar maakt wel een lp, weinig origineel getiteld Legend.

De plaat wordt opgenomen in de Regent Sound Studio's in Denmark Street in Londen en komt uit op Bell Records, een nieuw Amerikaans label dat Legend als eerste Engelse act heeft gecontracteerd. De groep moet wel alle kosten zelf betalen en daarom wordt de hele lp in minder dan negen uur opgenomen, gemixt en nagesynchroniseerd. Er worden nog twee singles van getrokken en daarna valt de groep weer uiteen.

De nummers op deze eerste Legend-lp zijn heel melodieus en variëren van blues via sixties-pop tot pure rock-'n-roll in Chuck Berry-stijl (zelf noemt Jupp het akoestische country rock-'n-roll). Er staan een paar echte pareltjes op, zoals het op single uitgebrachte National Gas en Tombstone. Het nummer Twenty Carat Rocker zou zó op het lijf geschreven kunnen zijn van Jerry Lee Lewis. Eén van de nummers die voor deze lp werden geschreven (Function To Function) bleef op de plank en werd later opgenomen door Chris Farlowe. Uiteindelijk is het in 2008 alsnog onder de naam Legend uitgebracht op de cd Never Too Old To Rock. Het nummer Wouldn't You van deze lp levert Mickey het contract op voor zijn tweede album. Daarom trommelt hij in april 1969 zijn oude maatjes Mo Witham en John Bobin van The Orioles op, en met hen en drummer Bill Fifield ontstaat de tweede bezetting van Legend, die twee jaar blijft bestaan.

In januari 1971 komt de tweede lp uit, enigszins verwarrend ook Legend genoemd, maar al snel ook bekend onder de naam Flaming Red Boot Album, vanwege de opvallende hoes met een brandende rode enkellaars. De plaat is afwisselender dan de eerste, met invloeden van Fats Domino, Beatles, Stones, Chuck Berry (uiteraard) en zelfs Boris Karloff (op My Typewriter). Toch klinkt "Red Boot" tegenwoordig wat meer gedateerd dan zijn voorganger. Producer Tony Visconti (later beroemd geworden met zijn werk voor Marc Bolan en David Bowie) vindt het desondanks nog steeds een van zijn favoriete platen.

Net als de eerste lp verkoopt ook de tweede slecht en Bill Fifield vertrekt naar T. Rex, waar hij gaat drummen onder de naam Bill Legend. Hij is onder meer te horen op de gigantische hit Hot Love. Zijn plaats wordt ingenomen door een oude bekende: Orioles-drummer Bob Clouter. In deze bezetting wordt Moonshine opgeno-